

Andries van der Beek

VEELZIJDIG KUNSTENAAR

De Oldebroekse kunstenaar Andries van der Beek kijkt altijd hoe een schilderij is gemaakt. Een schilder kan heel veel ideeën hebben, maar hij moet wel de techniek beheersen. Van der Beek kan het weten. Hij schildert al vanaf zijn kindertijd en is nu 82 jaar.

Andries van der Beek heeft een prachtig plekje om te wonen in Galerie De Zonnewagen aan de Feithenhofsweg in Oldebroek. Een woning met veel glas. Het licht vanuit het noorden schijnt op zijn schildersezels. Aan het latwerk van die ezels zitten allerlei briefjes. “Geen inspiratie, dan maar transpiratie”, is er een. “Een kunstenaar zonder ideeën is als een bedelaar. Hij is onvruchtbaar”, is een andere. Van der Beek is dagelijks achter zijn schildersezels te vinden. Discipline is voor hem heel belangrijk. Schilderen is een vak dat veel oefening vereist. Hij houdt niet van de opmerking dat de inspiratie het liet afweten. Niet zeuren, maar gewoon werken.

Dwalend langs de vele schilderijen die er in zijn galerie hangen blijkt de veelzijdigheid van deze kunstenaar. Hij is steeds met iets anders bezig. Op de laatste dag van maart van dit jaar is er een boek van en over hem gepresenteerd. De titel Trajecten geeft die voortdurende beweging aan. Hij zet steeds een nieuw traject uit. Het boek geeft prachtige foto's van zijn schilderijen. De tekst werd geschreven door zijn zoon, de kunstrecensent Wim van der Beek.

Andries van der Beek vindt het wel grappig om in Dichterbij te staan. Hij is tenslotte op 27 maart 1925 boven de bank geboren en wel een voorloper van de

Rabobank. De toenmalige Coöperatieve Boerenleenbank in het centrum van Oldebroek bestond uit drie verdiepingen. Beneden zat de bank. “Een kassier en een assistent, meer was het niet”, vertelt Van der Beek. Daarboven was een grote zaal en daarboven woonde het gezin Van der Beek. Vader was huisschilder en koster in de Hervormde kerk en moeder maakte de bank en de zaal schoon. Andries moest helpen en poetste het koper van de kluis.

De gordijnen van zijn kamertje zaten al vaak onder de verf, want als kind was Andries van der Beek al met schilderen en tekenen bezig. Het hoofd van de lagere school stimuleerde hem daarbij. In de zaal repeteerde de fanfare. Dirigent was de Nunspeetse schilder Jos Lussenburg. Die zag ook dat Andries talent had. Later was Van der Beek lid van de Noord Veluwe Schilderskring en ging op stap met Jaap Hiddink, Jos Lussenburg, Cor Vrendenberg en anderen. Van der Beek heeft heel veel van Jos Lussenburg geleerd. Hij schilderde aanvankelijk in dezelfde stijl als de Nunspeetse impressionisten, maar ging later een heel andere weg.

De eerste tentoonstelling die Van der Beek hield was in 1948 in de zaal van de Boerenleenbank in Oldebroek.

Andries van der Beek werkte aanvankelijk bij zijn vader in het schildersbedrijf. Van 1945 tot 1948 was hij in militaire dienst. Als marinier verbleef hij in Nederlands-Indië. Zijn schilderspullen had hij meegenomen en hij laat een fotootje zien waarop hij in Soerabaja aan het schilderen is.

In 1956 koos Van der Beek definitief voor het artistieke beroep. Hij behaalde de akte Tekenen MO en ging lesgeven. Zo werkte hij bijvoorbeeld aan de Schildersschool (tegenwoordig Cibap) in Zwolle. Ook in Groningen gaf hij les aan een lerarenopleiding. Na het beëindigen van de onderwijsloopbaan ging Andries van der Beek reizen. Indonesië, Zuid-Afrika, Venetië, Spanje, om maar een paar plekken te noemen. Zijn schilderijen geven die reizen weer. In het boek Trajecten zijn prachtige voorbeelden te zien.

In 1982 opende hij de galerie De Zonnewagen, waar heel wat kunstenaars geëxposeerd hebben. Nu hangt er alleen maar werk van zichzelf.

Andries van der Beek is bekend als de knotwilgenschilder. Het was een periode in de zeventiger jaren van de vorige eeuw. Andries van der Beek was ook een monumentaal kunstenaar. Het keramisch tableau op de muur van 't Huiken in Elburg is van hem. Ook een gezandstraald raam in de Gereformeerde kerk van Oldebroek. Diverse basisscholen in Oldebroek, 't Harde en Wezep hebben mozaïeken.

Hij is 82 jaar. Lopen gaat niet zo goed meer. "Maar mijn handen zijn nog goed, mijn ogen ook en mijn hoofd zit nog vol met ideeën", zegt Van der Beek. En die leeftijd van 82 jaar brengt hem bij een bijzonder schilderij De Tachtigers. Een stilleven uit 1965 met twee kerkstoelen met de nummers 82 en 83. Toen de Hervormde kerk in Oldebroek overging op kerkbanken werden de stoelen verkocht. Koster Van der Beek nam er twee mee naar huis, zoon Andries maakte er in olieverf een stilleven van.